

[Petra Petersen.]

stattes med et forbud. Jeg henviste ved anden behandling i onsdags til de tilfælde af misbrug, der for tiden omtales: pryglesagen fra Nærumgård og de kvindelige medarbejderes legemlige og åndelige vold over for småbørn på Gl. Bakkehus.

Det er tidligere her i tinget blevet bebrejdet mig, at jeg offentligt har påtalt sådanne overgreb, og man har ment, at jeg dermed stillede børneforsorgen i et dårligt lys. Jeg vil gerne fremhæve, at dette har aldrig været min hensigt, og det er det heller ikke i dag. Jeg ved, vi har opdragelshjem — og jeg kender sådanne hjem — hvor det ville være ganske utænkeligt at chikanere eller underkue børnene, endsiges slå dem, og for disse hjem behøver vi ikke at ændre lovgivningen, ligesom vi ikke behøver at lovgive for ærlige mennesker og sige, at de ikke må stjæle. Jeg har fået at vide — det har i øvrigt det ærede medlem fru Edel Saunte oplyst over for mig — at det i Københavns kommunes børneinstitutioner er forbudt at slå børnene, men de tilfælde, jeg har fremdraget, viser jo, at sådan afstraffelse alligevel finder sted. Derfor mener jeg, at vi må have lovens klare ord for, at det er forbudt at slå børnene.

Jeg har set i dagbladene, at der er eller vil blive dannet en forening, der skal have til opgave at beskytte personer under forsorg. Om denne forening specielt skal beskytte børnene, og om tanken er opstået under påvirkning af de sager, jeg her har omtalt, nemlig forholdene på Nærumgård og på Gl. Bakkehus, ved jeg ikke, men jeg ved, at tingets medlemmer har et stort ansvar for, hvordan loven om børneforsorg er udformet, om loven giver muligheder for misbrug, eller om den giver muligheder for dække herover. Ministerens ansvar er endnu større end tingets medlemmers. Ministeren har det ansvar, der følger med at bære gyldne kæder. Ministeren har magt til at gribe ind, hvor misbrug finder sted, og har da også pligt dertil. Jeg erkender, at der kan være vanskeligheder med store børn som f. eks. drengen fra Nærumgård, men er et barn blevet fjernet, frivilligt eller ved tvang, fordi det er et problembarn, må det behandles som et sådant, ellers var der ingen grund til at fjerne det.

Vi er enige i, at det er vor opgave at beskytte børnene. Jeg vil derfor med formandens tilladelse oplæse et lille brev, jeg har modtaget i anledning af dette lovforslags behandling og de misbrug, jeg har omtalt i forbindelse dermed. Brevet er skrevet af en lille 10 års pige, der er anbragt på Nærumgård, fordi hun har mistet sin moder; det er sendt til hendes fader og lyder således:

„Kære far. Har du det godt, for det har jeg ikke. Frøken Sørensen går og slår og niver, og jeg vil hjem på lørdag, ellers stikker jeg af fra børnehjemmet, for jeg vil ikke være her mere, hvis jeg ikke kommer hjem på lørdag, og så ser du mig ikke mere, for så vil jeg bo hos nogle andre mennesker. Venlig hilsen, din lille pige Kirsten.“

Jeg synes, et lille brev som dette i al sin enkelhed fortæller os noget om, hvordan et sådant lille barn kan føle sig utryk og have en glædeløs tilværelse. Det har bestyrket mig i min opfattelse af, at det er nødvendigt, at vi stiller dette ændringsforslag, der forbyder enhver legemlig vold anvendt over for børn.

Den højtærede socialminister og jeg var forleden dag uenige om, hvad der var kald, og hvad der var arbejde. Jeg er stadig af den mening, at med kald kan man ikke ernære sig selv, endsiges kone og børn, men jeg vil give ministeren den indrømmelse, at til det opofrende og krævende arbejde, det er at arbejde i vor børneforsorg, er der mennesker, der er egnede, og mennesker, der er uegnede. De egnede bør have lønninger, der svarer til deres arbejde, og så må man for mig gerne kalde det et kald, men de uegnede skal skiftes ud. For mig at se vil den ændring, min gruppe har foreslået, være en hjælp for ministeren og en hjælp for de myndigheder, der har det store ansvar ved at fylde lovens rammer ud med de dygtigste og bedste medarbejdere til betryggelse for de forældre, der må sende deres børn under forsorg, og til glæde for alle, der ønsker ro om dette nødvendige arbejde.

Jeg vil slutte med at bede tingets medlemmer om at støtte vort ændringsforslag; jeg forstår slet ikke, at det skulle være nødvendigt at stille et sådant forslag. Det